

Разболял ми се е млад Стефан,
млад Стефан, млада войвода,
до едно дърво високо,
до едно бистро езеро.
На дърво орли се вият.
Стефан орленца думаше:
– Вийте се, вийте орленца,
дорде ми душа излезе.
Орленца Стефан думаха:
Стефане, млада войвода,
нощем ти кърви да пием,
нощем ти месо да ядем,
най ще ти сянка пазиме,
водица ще ти подадем,
дано си, Караджа, оздравиш,
дружина да си събереш,
по тая Стара планина,
на черни турци да мъстиш.